

Áfra János

Az úr, aki vagy

Azzal kéne kezdenem, vesd rám tekinteted,
hisz ezt szokták kérni, akik hozzád beszélnek,
akik a testeken kívülre helyezik szándékaid,
mint külső erőt, amely uralkodni képes
a dermedt és az eleven anyag birodalmán is,
de igazán egyik sem ő maga. Így képzelik.
Valahol, valamiképp vagy, mint aki rajta
tarthatja szemeit a hullámzó mindenségen,
de nem érzi az embertől távoli rétek levegőjét,
nem szagolja a nyomortelepek mocskát,
nem érezheti meg a szeretők érintését,
s nem markol munkára szerszámokat.
Mint aki nem hall közeli hálát a jótettekért,
de az állati kínlódás zajaitól is védve marad.
Aki el van zárva a legfinomabb ételektől,
s sosem kell penészes kenyérbe harapnia,
csak a mindenre néz, szerteszóródva,
mert legfényesebb részeit kiélesíti szeme,
és sötétbe rejti maga elől a gondokat.
Mint süket zenészre gondolnak rád, uram,
mint kezetlen vezérre, ízektől elzárt
szakácsra vagy fuldokló parfümkészítőre,
egy vak atyára, aki nem láthatja már,
mivé lettek vele egylényegű gyermekei.
Ám te közben ezen a pislákoló seregen át
a semmit látásból is összegyűjtöd magad.